

»Planinski Vestnik«. „Slovensko planinsko društvo“ je sklenilo z januarjem 1895 počenši izdajati poseben strokovni list, „Planinski Vestnik“. To vseslovensko društvo je pred dvema letoma porodila srčna želja, da bi Slovenci bolje spoznali prirodno lepoto širne svoje domovine in jo potem toliko iskreneje ljubili. Početkom je bilo delovanje nekako oskromno, a kmalu je prodrlo „Sl. pl. društvo“ v širše kroge, in veselo je videti, kako se sedaj to društvo razvija. Zadnje letno poročilo priča dovolj, kako se zanimanje za turistiko vedno bolj širi tudi v Slovencih. Tudi nahajamo med domačimi turisti dovolj sposobnih pisateljev.

§ 3. društvenih pravil našteva med pripomočki, s katerimi dosega društvo svoj namen, pod c) tudi „da prireja in objavlja predavanja o vseh strokah turistike ter izdaja, pospešuje in podpira zanimive planinoslovne spise in slike“.

Da društvo tudi v tem oziru doseže svoj namen, sklenil je „odbor Sl. pl. društva“, izdajati planinoslovstvu posvečen mesečnik, kateri bode objavljal zanimiva predavanja in različne planinoslovne spise in slike. Oziral se bode mesečnik tudi na promet, donášal različne društvene in domače turistiške in planinoslovne novice ter tudi poročal o delovanju „Sl. pl. društva“ in sličnih društev po drugih deželah. Priobčeval bode „Planinski Vestnik“ tudi životopise znamenitih slovenskih turistov iz prejšnjih časov, tako n. pr. prvaka slovenskih turistov, Valentina Staniča, kateremu gre prvo mesto ne le med Slovenci, temuč tudi med drugimi narodi; kajti on je početnik takozvane „višje“ turistike. Zanimal bode čitatelje gotovo tudi daljši životopis Idrijčana Henrika Freyerja, kateri je mnogo potoval po naših krajih, dasi je doslej kot znamenit slovenski turist malone neznan.

Namen „Planinskemu Vestniku“ je: spoznavati slovenske gore, planine in kraški svet ter vzbujati zanimanje za turistiko in delovanje „Sl. pl. društva“. Društveniki (ustanovniki, pravi in častni člani) dobé „Planinski Vestnik“ brezplačno. Naročnina za nečlane znaša 2 gld. na leto, posamezni listi pa stanejo 20 kr. *Fr. Orožen.*

Nove slovenske muzikalije. »Glasbena Matica« je za leto 1894. podala svojim društvenikom dva zvezka novih slovenskih muzikalij, in sicer: 1.) „Ljubica“, mešan zbor, besede spisal *Josip Pagliaruzzi-Krilan*, uglasbil *Anton Foerster*, op. 44. in 2.) Sedem moških zborov, uglasbil *P. Hugolin Sattner*. — O Foersterjevi „Ljubici“ je naš list že obširno izpregovoril, ko je poročal o nje proizvajanju v koncertih „Glasbene Matice“. Zato naj tukaj samo izrečno še ponovimo, kar smo tam trdili, da je ta mešani zbor brez dvoma najboljši, kar jih premoremo Slovenci sploh. Tej sodbi smelo še pridenemo, da ima skladba tudi absolutne muzikališke vrednosti toliko, da bi čast delala vsaki inorodni glasbeni literaturi. Za njeno proizvajanje pa bi vsem pevskim društvom gorko priporočali največjo marljivost in vestnost v priučevanju; zakaj velika je nevarnost, da skladba, dasi dramatiško izvedena, ne doseže pravega učinka, ako se ne proizvajajo vse njene posameznosti z največo natančnostjo in pa umetniško resnobo. Zlasti pri tako značilno izraženem ženskem obrekovanju „Saj sem rekla, saj sem rekla“, ali pa pri divno lepem stavku, ko v sobi ženice moleč „jagode prebirajo“, bi vsako količkaj trivialno prednašanje veličastno skladbo utegnulo približati nizki smešnosti. Neizbrisno nam je še v spominu, kako je to skladbo tolmačil koncertni vodja „Glasbene Matice“ gospod *Hubad* s svojim pevskim zborom na koncertih tega društva. — Gospod *Sattner* nam je dober znanec na slovenskem glasbenem polju. Da ne omenjamo njegovih zaslug kot glasbenega kritika, tudi ne njegovega delovanja na polju cerkvene glasbe, spominjamo le njegovih posvetnih skladb, zlasti njegove „Pozimi iz šole“, o kateri smo svoj čas že govorili zelo pohvalno. Žal nam je, da predstojećih „Sedem zborov“ ne moremo jednako hvaliti, dasi bi radi. Najboljša je še